Rättsfallssamlingen

BESLUT AV DOMSTOLENS VICE ORDFÖRANDE

den 2 mars 2016*

”Interimistiskt förfarande — Överklagande — Administrativt förfarande — Offentliggörande av ett beslut i vilket en kartell på den europeiska marknaden för väteperoxid och perborat konstaterats — Kommissionens beslut att avslå begäran om konfidentiell behandling av vissa uppgifter i det beslut i vilket denna kartell konstaterats — Meddelande om samarbete — Dom meddelad av Europeiska unionens tribunal i vilken talan om ogiltigförklaring av detta beslut ogillats — Ansökan om uppskov med verkställigheten av detta beslut — Fumus boni juris — Situation som ställer krav på skyndsamhet — Intresseavvägning”

I mål C-162/15 P-R,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten och om interimistiska åtgärder enligt artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF, som gavs in den 6 oktober 2015,

Evonik Degussa GmbH, Essen (Tyskland), företrätt av C. Steinle, C. von Köckritz och A. Richter, Rechtsanwälte,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av G. Meessen och M. Kellerbauer, samt av F. van Schaik, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMTOLENS VICE ORDFÖRANDE,

efter att ha hört generaladvokaten M. Szpunar,

följande

Beslut

1 Genom överklagande som inkom till domstolens kansli den 8 april 2015 har Evonik Degussa GmbH yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade i målet Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12, EU:T:2015:51) (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken tribunalen ogillade företagets talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2012) 3534 final av den 24 maj 2012 att avslå en begäran om konfidentiell behandling som

* Rättegångsspråk: tyska.

getts in av Evonik Degussa, med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/38.620 – Väteperoxid och perborat) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 Genom särskild handling, som inkom till domstolens kansli den 6 oktober 2015, har klaganden ansökt om interimistiska åtgärder med stöd av artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF. Klaganden har därvid yrkat att domstolen ska förordna om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet och ålägga Europeiska kommissionen att till dess att domstolen avkunnar dom i mål C-162/15 P om överklagande avstå från att offentliggöra en icke-konfidentiell version av kommissionens beslut K(2006) 1766 slutlig av den 3 maj 2006 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet mot Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA och Arkema SA (ärende COMP/38.620 – Väteperoxid och perborat) – av vilket en sammanfattning har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT L 353, 2006, s. 54) – (nedan kallat VPP-beslutet), vilken version är mer detaljerad med avseende på klaganden än den icke-konfidentiella version av detta beslut som offentliggjordes år 2007.

3 Kommissionen inkom med yttrande den 29 oktober 2015.

Bakgrund till målet och den överklagade domen

4 I VPP-beslutet slog kommissionen fast att Degussa AG, nu Evonik Degussa GmbH, hade överträtt artikel 81 EG inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) tillsammans med sexton andra företag som är verksamma inom sektorn för väteperoxid och perborat. Klaganden, som var det första företaget att ta kontakt med kommissionen, vilket skedde i december 2002 med stöd av kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete), och som därvid till fullo samarbetat genom att till kommissionen överlämna alla uppgifter som den förfogade över rörande överträdelsen, beviljades full immunitet mot böter.

5 År 2007 offentliggjordes en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet på den webbplats som tillhör kommissionens generaldirektorat för konkurrens.

6 Genom skrivelse av den 28 november 2011 informerade kommissionen klaganden om sin avsikt att offentliggöra en mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet, i vilken hela beslutets innehåll med undantag för konfidentiella uppgifter skulle offentliggöras. Kommissionen gav samtidigt sökanden tillfälle att identifiera de eventuella uppgifter i VPP-beslutet för vilka sökanden avsåg att begära konfidentiell behandling.

7 Klaganden ansåg att denna mer detaljerade icke-konfidentiella version innehöll konfidentiella uppgifter eller affärshemligheter och underrättade därför kommissionen i en skrivelse av den 23 december 2011 att den motsatte sig det planerade offentliggörandet. Till stöd för denna ståndpunkt gjorde klaganden särskilt gällande att denna icke-konfidentiella version innehöll flera uppgifter som den lämnat till kommissionen med stöd av 2002 års meddelande om samarbete, samt även namnen på flera av företagets samarbetspartners och uppgifter om dess affärsrelationer. Enligt klaganden strider det planerade offentliggörandet således mot principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen och kan medföra skada för kommissionens utredningsverksamhet.

8 Genom skrivelse av den 15 mars 2012 informerade kommissionen klaganden om att den godtog att i den nya icke-konfidentiella versionen som den avsåg att offentliggöra avlägsna alla uppgifter som gjorde det möjligt att direkt eller indirekt spåra källan till de uppgifter som lämnats inom ramen för

2002 års meddelande om samarbete. Kommissionen godtog även att avlägsna namnen på klagandens samarbetspartners. Kommissionen ansåg det däremot inte motiverat att sekretessbelägga övriga uppgifter för vilka sökandena hade begärt konfidentiell behandling.

9 Klaganden utnyttjade den möjlighet att vända sig till förhörsombudet som följer av beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, s. 29) (nedan kallat beslutet om förhörsombudets funktion och kompetensområde), och begärde att förhörsombudet skulle förhindra publiceringen i den icke-konfidentiella versionen av alla uppgifter som klaganden lämnat med tillämpning av 2002 års meddelande om samarbete.

10 Genom det omtvistade beslutet avslog förhörsombudet, för kommissionens räkning, klagandens begäran om konfidentiell behandling.

11 Förhörsombudet underströk begränsningarna för sitt kompetensområde, vilket endast gjorde det möjligt att undersöka huruvida en uppgift ska anses vara konfidentiell, men inte att avhjälpa ett eventuellt åsidosättande av klagandens berättigade förväntningar i förhållande till kommissionen.

12 Förhörsombudet angav vidare att klaganden motsatte sig publicering av en ny, mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet, enbart på grund av att det innehöll uppgifter som lämnats med tillämpning av 2002 års meddelande om samarbete och att utlämnandet av sådana uppgifter till tredje man skulle kunna orsaka klaganden skada i samband med en talan om skadestånd vid nationella domstolar. Enligt förhörsombudet har kommissionen emellertid ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning när den beslutar om att offentliggöra mer än bara huvuddragen av sina beslut. Dessutom utgör hänvisningar till handlingar i det administrativa ärendet i sig inte några affärshemligheter eller annan konfidentiell information.

13 Enligt förhörsombudet hade klaganden inte visat att publicering av de uppgifter som denne lämnat till kommissionen i syfte att omfattas av programmet för förmånlig behandling enligt 2002 års meddelande om samarbete kunde orsaka klaganden allvarlig skada. Ett företags intresse av att detaljerna rörande det rättsstridiga beteende som det anklagas för inte ska offentliggöras för allmänheten, när kommissionen har påfört det böter för överträdelse av konkurrensrätten, förtjänar under alla omständigheter inte något särskilt skydd. Förhörsombudet erinrade härvid om att möjligheten att väcka en talan om skadestånd utgör en del av Europeiska unionens konkurrenspolitik och att klaganden således inte kunde hävda ett berättigat intresse av att skyddas från risken att drabbas av en sådan talan på grund av sitt deltagande i den överträdelse som var föremål för VPP-beslutet.

14 Förhörsombudet ansåg vidare att det inte hade befogenhet att besvara klagandens argument om att ett utlämnande till tredje man av uppgifter som lämnats till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling skulle kunna skada programmet, eftersom en sådan fråga gick utöver gränserna för dess kompetensområde. Förhörsombudet påtalade att det enligt rättspraxis ankommer på kommissionen att ensam bedöma i vilken utsträckning de faktiska och historiska omständigheter under vilka det klandrade beteendet har ägt rum ska offentliggöras för allmänheten, i den mån de inte innehåller några konfidentiella uppgifter.

15 Slutligen angav förhörsombudet att det uppdrag som förhörsombudet anförtrotts enligt artikel 8 i beslutet om förhörsombudets funktion och kompetensområde endast omfattar prövning av i vilken utsträckning uppgifter utgör affärshemligheter eller ska omfattas av konfidentiell behandling på någon annan grund. Förhörsombudet hade därför inte befogenhet att pröva klagandens argument om att offentliggörandet av sådana uppgifter som klaganden lämnat inom ramen för programmet för förmånlig behandling innebar en oskälig särbehandling i förhållande till andra deltagare i den överträdelse som konstaterats i VPP-beslutet.

16 Klaganden väckte följaktligen talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och ingav en ansökan om interimistiska åtgärder.

17 Tribunalens ordförande beviljade ansökan om interimistiska åtgärder genom beslut Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Talan om ogiltigförklaring ogillades emellertid av tribunalen genom den dom som klaganden, såsom framgår av punkt 1 i förevarande beslut, har överklagat.

18 Till följd av denna dom upplyste kommissionen klaganden om att den avsåg att offentliggöra en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet som var mer detaljerad än den icke-konfidentiella version av detta beslut som hade publicerats 2007. Klaganden ingav följaktligen även förevarande ansökan om interimistiska åtgärder.

Parternas yrkanden

19 Klaganden har yrkat att domstolen ska

— förordna om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet till dess att domstolen avgjort målet i sak,

— förplikta kommissionen att till dess att domstolen avgjort målet i sak avstå från att på sin webbplats och/eller någon annanstans offentliggöra och/eller göra tillgänglig för tredje man en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet som innehåller mer detaljerade upplysningar vad gäller klaganden än den nu tillgängliga icke-konfidentiella version av detta beslut som offentliggjorts på den webbplats som tillhör kommissionens generaldirektorat för konkurrens,

— besluta om varje annan åtgärd som framstår som rättvis och lämplig med hänsyn till omständigheterna, och

— förordna att frågan om rättegångskostnader ska anstå.

20 Kommissionen har yrkat att domstolen ska avslå klagandens ansökan i dess helhet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Ansökan om interimistiska åtgärder

21 När ansökan om interimistiska åtgärder prövas ska det beaktas att det i artikel 160.3 i domstolens rättegångsregler föreskrivs att ansökningar om interimistiska åtgärder ska innehålla ”uppgifter om saken, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de grunder avseende faktiska och rättsliga omständigheter på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad”. Uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder kan således beviljas av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, om det fastställs att de vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogade (*fumus boni juris*) och att omständigheterna ställer krav på skyndsamhet, på så sätt att åtgärderna – för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada – måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak. Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan beslutas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, punkt 14, och beslut AGC Glass Europe m.fl./kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 21).

Huruvida de begärda åtgärderna vid ett första påseende framstår som faktiskt och rättsligt befogade (fumus boni juris)

22 Enligt fast rättspraxis anses villkoret avseende *fumus boni juris* vara uppfyllt när åtminstone en av grunderna, som den som ansöker om interimistiska åtgärder åberopar till stöd för talan rörande huvudsaken, vid första påseendet inte framstår som grundlös. Så är bland annat fallet då en av de grunder som har åberopats visar att det föreligger komplicerade rättsfrågor vilkas lösning inte genast framstår som självklar och som således förtjänar en grundligare prövning, som inte ska göras av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder utan i förfarandet rörande huvudsaken, eller när diskussionen mellan parterna visar att det föreligger en allvarlig rättslig tvist vars lösning inte genast framstår som självklar (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 67).

23 Den omständigheten att den i förevarande fall aktuella ansökan om interimistiska åtgärder syftar till uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet, och inte av den överklagade domen, medför emellertid konsekvenser för bedömningen av om villkoret *fumus boni juris* är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punkt 16, och beslut av domstolens vice ordförande Grekland/kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 21).

24 Ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet kan nämligen inte anses vara rättsligt befogat med stöd av enbart de grunder och argument som klaganden anfört mot den överklagade domen, hur välunderbyggda dessa grunder och argument än är. För att styrka att villkoret om *fumus boni juris* är uppfyllt måste klaganden dessutom visa att det begärda uppskovet omedelbart framstår som befogat mot bakgrund av de grunder och argument som i samband med talan om ogiltigförklaring åberopades till stöd för att beslutet inte är lagenligt (beslut av domstolens vice ordförande Grekland/kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 22).

25 Vad gäller förevarande ansökan om interimistiska åtgärder ska det vid bedömningen av om villkoret om *fumus boni juris* är uppfyllt följaktligen beaktas att det omtvistade beslutet, som ansökan om uppskov med verkställigheten avser, i såväl faktiskt som rättsligt hänseende redan har varit föremål för prövning vid en av unionsdomstolarna och att den domstolen slog fast att talan mot detta beslut skulle ogillas (beslut av domstolens ordförande Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punkt 19). Kravet på att det i förevarande ansökan om interimistiska åtgärder måste åberopas sådana rättsliga grunder som vid första anblicken förefaller särskilt väl underbyggda beror således framför allt på att det utifrån dessa grunder ska vara möjligt att ifrågasätta tribunalens bedömning i sak av de argument som klaganden åberopade i första instans (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punkt 20, och beslut av domstolens vice ordförande Grekland/kommissionen, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 24).

26 Klaganden har i förevarande mål åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande. Som första grund har det gjorts gällande att tribunalen gjorde en felaktig bestämning av de befogenheter som förhörsombudet har i samband med att det fattar beslut rörande offentliggörande av uppgifter enligt artiklarna 8.2 och 8.3 i beslutet om förhörsombudets funktion och kompetensområde. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 339 FEUF, artikel 30 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 [EG] och 82 [EG] (EGT L 1, 2003, s.1), artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43), samt artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) och artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

(nedan kallad stadgan). Såvitt gäller den tredje grunden har klaganden gjort gällande att motiveringsskyldigheten åsidosattes liksom principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet.

27 Det ska härvid påpekas att oavsett vilken slutsats i sak som domstolen kommer fram till vad gäller den första grunden kommer den behöva pröva den andra grunden. Förhörsombudets behörighet att pröva frågan huruvida de uppgifter som man avser offentliggöra utgör affärshemligheter eller under alla förhållanden ska betraktas som konfidentiella – vilket är den fråga som den andra grunden avser – har nämligen inte ifrågasatts av klaganden och det står dessutom klart att det inte råder något tvivel om förhörsombudets behörighet härvidlag.

28 Dessutom sammanfaller den argumentation som anförts till stöd för den andra grunden åtminstone delvis med den som anförts inom ramen för den tredje grunden. Frågan huruvida det utifrån dessa två grunder kan anses att kravet på *fumus boni juris* är uppfyllt ska således besvaras genom att dessa grunder prövas tillsammans.

29 Det ska erinras om att i fråga om tvister som rör interimistiskt skydd för upplysningar som påstås vara konfidentiella, kan domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder i princip endast förklara att *fumus boni juris* inte är för handen i de fall då det är uppenbart att de aktuella uppgifterna inte är av konfidentiell karaktär, eftersom den annars skulle förbise det faktum att interimistiska förfaranden med nödvändighet är accessoriska och provisoriska (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 68).

30 Klagandens andra grund avser punkterna 76–127 i den överklagade domen. I dessa punkter förklarade tribunalen dels att uppgifterna i fråga rörde gamla förhållanden och därför inte kunde betraktas som affärshemligheter, dels att dessa uppgifter under alla förhållanden inte kunde anses konfidentiella och omfattas av tystnadsplikt endast av det skälet att företaget lämnat dessa uppgifter frivilligt till kommissionen i syfte att omfattas av programmet för förmånlig behandling.

31 Klaganden har gjort gällande att i motsats till vad tribunalen angav i punkterna 84–86 i den överklagade domen förlorade dessa uppgifter inte sin konfidentiella karaktär endast av det skälet att de var äldre än fem år, och de borde således ha behandlats som affärshemligheter. Klaganden har härvid gjort gällande att den rättspraxis som tribunalen hänvisade till inte är tillämplig på det förevarande fallet och att ekonomiska intressen tvärtom, enligt artikel 4.7 i förordning nr 1049/2001, kan utgöra hinder för offentliggörande av uppgifter under en period som till och med kan sträcka sig längre än 30 år. Enligt klaganden är de omtvistade uppgifterna fortfarande ”av betydelse för klagandens kommersiella ställning”, om inte annat så på grund av att det är styrkt att offentliggörandet av dem skulle kunna orsaka klaganden allvarlig skada, något som tribunalen själv vidgick i punkt 105 i den överklagade domen.

32 Vad härefter gäller frågan huruvida de omtvistade uppgifterna under alla förhållanden ska betraktas som konfidentiella har klaganden först och främst anfört att i motsats till vad tribunalen angav i punkterna 92 och 93 i den överklagade domen måste offentliggörandet av utdrag från redogörelser som lämnats av företag som önskar delta i programmet för förmånlig behandling underkastas samma kriterier som offentliggörandet av redogörelserna. De överväganden som föranledde domstolen att i domen kommissionen/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) tolka förordning nr 1049/2001 på så sätt att den utgör grund för en allmän presumtion att affärsintressena hos parterna i ett förfarande avseende konkurrensbegränsande samverkan äventyras när redogörelser från företag som önskar omfattas av förmånlig behandling offentliggörs, borde enligt klaganden även gälla offentliggörandet av avsnitt som hämtats från dessa redogörelser och återges, i form av direkta eller indirekta citat, i den icke-konfidentiella versionen av kommissionens beslut. Detta gör sig i än högre grad gällande med beaktande av att offentliggörandet av sådana avsnitt skulle gå stick i stäv med de försäkringar som kommissionen avgett med avseende på redogörelser från företag som önskar omfattas av förmånlig behandling i punkt 32 i 2002 års meddelande om samarbete och i punkt 40 i kommissionens

tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 298, 2006, s. 17) (nedan kallat 2006 års tillkännagivande om samarbete). Den åtskillnad som kommissionen gör mellan offentliggörandet av handlingar som lämnats in av företag som ansökt om förmånlig behandling, å ena sidan, och offentliggörandet av uppgifter som hämtats från dessa handlingar, å andra sidan, är sålunda formalistisk och står i strid inte bara med tribunalens rättspraxis utan även med andra relevanta bestämmelser i unionsrätten.

33 Klaganden anser vidare att det i förevarande fall måste beaktas att kommissionen år 2007 offentliggjorde en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet och att den således redan har gjort den intresseavvägning som nämns i punkt 106 i den överklagade domen mellan de intressen som talar för ett offentliggörande av de omtvistade uppgifterna och de intressen som talar emot ett sådant offentliggörande. Kommissionens administrativa förfarande avslutades senast i och med detta offentliggörande, vilket också tribunalen angav i punkt 172 i den överklagade domen. Från och med dagen för detta offentliggörande var artikel 30 i förordning nr 1/2003 därför inte tillämplig, och huruvida tillgång ska ges till uppgifter efter den tidpunkten regleras endast av förordning nr 1049/2001.

34 Dessutom, och i motsats till vad som anges i punkterna 107–111 i den överklagade domen, är klagandens intressen objektivt sett skyddsvärda. Det viktiga för klaganden är inte att undvika betalning av skadestånd eller att kommissionens slutsatser kring hur överträdelsen gått till kommer ut. Vad klaganden har intresse av är snarare att se till att företaget tillförsäkras det skydd som föreskrivs i 2002 års meddelande om samarbete och i 2006 års tillkännagivande om samarbete, för de redogörelser som det lämnade i det enda syftet att omfattas av programmet för förmånlig behandling, under antagandet att dessa skulle hållas konfidentiella och genom vilka klaganden angav sig själv.

35 Slutligen har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 123–127 i den överklagade domen, felaktigt underkände den grund som klaganden åberopat avseende åsidosättande av artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan. I detta avseende har klaganden hävdat att utlämnandet av innehållet i dess redogörelser, i strid med 2002 års meddelande om samarbete och kommissionens praxis, definitivt inte kan anses vara en förutsebar konsekvens av företagets deltagande i kartellen.

36 Inom ramen för sin tredje grund har klaganden ytterligare anfört att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet och principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet, genom att inte i tillräcklig utsträckning beakta den omständigheten att kommissionen redan 2007 hade offentliggjort en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet. Enligt klaganden hade kommissionen genom detta offentliggörande redan avgjort att de maskerade uppgifterna inte omfattades av huvuddragen i skälen för VPP-beslutet, i den mening som avses i artikel 30 i förordning nr 1/2003. Dessutom hade denna första offentliggjorda icke-konfidentiella version inte betecknats som provisorisk. Av detta kan slutsatsen dras att kommissionen slutgiltigt hade avgjort att det saknades anledning att offentliggöra de maskerade avsnitten. En sådan gynnande administrativ rättsakt kan i princip inte dras tillbaka eller återkallas, åtminstone inte när den, som i förevarande fall, antagits i laga ordning.

37 Slutligen och i motsats till vad tribunalen angav i punkterna 155–157 i den överklagade domen, hade kommissionen inte rätt att ändra sin praxis som innebar att den höll sådana uppgifter som de nu aktuella konfidentiella. Efter det att förfarandet avslutats var kommissionen nämligen bunden av meddelandet och tillkännagivandet om samarbete samt av förordning nr 1049/2001. På sin höjd skulle kommissionen kunna vara fri att modifiera sitt program för förmånlig behandling och i framtida fall endast tillerkänna redogörelser från företag som ansöker om förmånlig behandling ett mindre skydd.

38 Kommissionen har bestritt klagandens argument.

39 Till bemötande av den andra grunden har kommissionen genmält att tribunalen begränsade sig till att konstatera att klaganden inte hade visat, på sätt som krävs enligt rättspraxis, av vilken anledning de omtvistade uppgifterna, trots den avsevärda tid som förflutit, fortfarande, såsom ett undantag, var av betydelse för klagandens eller tredje mans kommersiella ställning och därför värda det skydd som som föreskrivs i artikel 30.2 i förordning nr 1/2003. Enligt kommissionen omfattas dessa uppgifter i alla händelser inte längre av tystnadsplikt eller sekretess, eftersom de beskrivna överträdelserna utan undantag begicks för mer än tio år sedan.

40 Vidare anser kommissionen att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den fann att förordning nr 1049/2001 och den rättspraxis som avser den förordningen saknar relevans med hänsyn till dess tillämpningsområde. Det rör sig nämligen i förevarande fall inte om tillgång till handlingar, utan om ett offentliggörande av sådana konstateranden rörande fakta som kommissionen gjorde som en del av motiveringen till VPP-beslutet. Under alla förhållanden har domstolen i domen kommissionen/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) godtagit att en institution kan stödja sig på allmänna presumtionsregler som är tillämpliga på vissa kategorier av handlingar, men att denna möjlighet inte är öppen för enskilda. Inte heller skedde offentliggörandet av dessa konstateranden i strid med någon utfästelse som kommissionen ska ha gjort. Under antagandet att ordalydelsen i punkt 32 i 2002 års meddelande om samarbete gav upphov till berättigade förväntningar om att de handlingar som kommissionen mottog med tillämpning av detta meddelande skulle hållas konfidentiella, kan denna bestämmelse inte ha föranlett någon berättigad förväntan om att de uppgifter som dessa handlingar innehöll inte skulle komma att användas av kommissionen för att beskriva de faktiska omständigheterna kring överträdelserna i motiveringen till VPP-beslutet och att de inte, i detta sammanhang, skulle bli offentliggjorda. Sålunda är distinktionen mellan handlingarna och kommissionens konstateranden rörande de faktiska omständigheterna kring överträdelserna inte formalistisk.

41 Tribunalen tog dessutom hänsyn till den omständigheten att kommissionen redan år 2007 hade offentliggjort en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet. I motsats till vad klaganden har uppgett ansåg inte tribunalen, i punkterna 155, 156 och 161 i den överklagade domen, att ett andra offentliggörande omfattades av kommissionens ”fria” skön. Tribunalen pekade nämligen uttryckligen på den specifika begränsning av detta skön som anges i artikel 30.2 andra meningen i förordning nr 1/2003. Vidare kan det inte heller anses att artikel 30 i denna förordning, från och med dagen för ett första preliminärt offentliggörande, ”inte längre är tillämplig”. En sådan begränsning har inte något stöd i ordalydelsen i denna bestämmelse och strider mot det mål som eftersträvas med artikel 1 andra stycket FEU och artikel 15.1 FEUF.

42 Härutöver är det påstående som klaganden framfört i det nu aktuella skedet i förfarandet, enligt vilket det viktiga för detta företag inte är att undkomma betalning av skadestånd eller att förhindra att kommissionens konstateranden rörande de faktiska omständigheterna kring överträdelsen lämnas ut, inte förenligt med den argumentation som klaganden fört i första instans, och som framgår av punkt 83 i den överklagade domen.

43 Slutligen gjorde tribunalen en riktig bedömning när den underkände grunden avseende åsidosättande av artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan. Rätten till skydd för privatlivet som är stadfäst i dessa bestämmelser innefattar förvisso, i princip, skydd för en persons heder och dennes goda namn och rykte såväl som skydd för uppgifter av privat karaktär. Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har emellertid preciserat att nämnda artikel 8 dock inte medför något skydd för angrepp på en persons goda namn och rykte som på ett förutsebart sätt följer av dennes eget handlande, såsom att begå en straffbar gärning. Denna slutsats är, med nödvändig anpassning, tillämplig med avseende på förutsebara konsekvenser av en överträdelse av unionens konkurrensrätt. Under dessa förhållanden borde klaganden, efter att ha begått den överträdelse som fastställdes i VPP-beslutet, varit beredd på att för det fall överträdelsen upptäcktes och utreddes skulle detaljerna rörande klagandens egna handlingar bli offentliga i den mån som de hade varit av betydelse för att kunna konstatera överträdelsen.

44 Såvitt gäller den tredje grunden har kommissionen gjort gällande att dess offentliggörande av en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet år 2007 inte innebar att den gjorde en slutgiltig skönsmässig bedömning av frågan om vilka delar av beslutet som skulle publiceras. Faktum är att kommissionen, i och med detta offentliggörande, varken uttryckligen eller underförstått angav att den skulle avstå från att senare offentliggöra en mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet. Behovet av ett ytterligare offentliggörande beror på att sekretessen för uppgifter är övergående, varför en ny bedömning kan behöva göras efter en viss tid. Det är således fel att påstå att kommissionen hade avgjort att de uppgifter som maskerades inte utgjorde en del av huvuddragen i detta beslut och att offentliggörandet av dem därför inte var nödvändigt för att tillgodose allmänhetens intresse av att informeras. I själva verket nöjde sig kommissionen med att först offentliggöra de avsnitt av beslutet beträffande vilka det i huvudsak var utrett att de inte innehöll affärshemligheter, för att senare närmare kunna granska de berörda parternas argument enligt vilka de övriga avsnitten utgjorde sådana affärshemligheter. Kommissionen vare sig antog eller gav uttryck för, underförstått eller uttryckligen, något beslut enligt vilket de övriga avsnitten inte utgjorde del av huvuddragen av beslutet eller var värda att publicera.

45 Till sist anser kommissionen att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, i punkt 161 i den överklagade domen, fann att enbart det förhållandet att kommissionen offentliggjorde en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet år 2007, och att den inte betecknade denna version som provisorisk, inte kan anses ha inneburit några tydliga försäkringar till klaganden om att en ny, mer detaljerad icke-konfidentiell version av detta beslut inte senare skulle komma att offentliggöras, i den mening som avses i den rättspraxis som nämns i punkt 135 i den domen.

46 Mot bakgrund av det ovanstående förefaller den huvudsakliga kritik som klaganden riktar mot den överklagade domen bestå i följande. I denna dom beaktas inte att tillgång till handlingar, inlämnade av ett företag inom ramen för programmet för förmånlig behandling, och ett utlämnande av innehållet i dessa handlingar genom utdrag, i form av direkta eller indirekta citat, i princip leder till samma resultat, det vill säga att uppgifterna som görs tillgängliga för tredje man är desamma. Att lämna ut uppgifter borde således, precis som att ge tillgång till sådana, i princip vara förbjudet. Det måste nämligen presumeras att även ett utlämnande riskerar att skada de berörda företagens kommersiella intressen. Detta gäller i än högre grad i förevarande fall eftersom kommissionen redan hade avstått från att offentliggöra de omtvistade uppgifterna på grund av att klaganden hade motsatt sig detta, varför företaget med fog kunde förvänta sig att frågan om dessa uppgifters konfidentialitet slutgiltigt hade avgjorts.

47 Utan att föregripa den prövning av kommissionens argument som kommer att göras när målet prövas i sak, kan det konstateras att det rör sig om en komplex juridisk fråga vars lösning inte är självklar och att det därför inte är uppenbart att uppgifterna i fråga är att betrakta som icke-konfidentiella.

48 Det ska inledningsvis noteras att domstolen ännu inte har prövat frågan om vilka kriterier som ska beaktas vid fastställandet av huruvida en viss uppgift ska betraktas som en affärshemlighet eller, såsom även påpekats i beslut av tribunalens ordförande Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12 R, EU:T:2012:604, punkt 44), huruvida sådana uppgifter som de nu aktuella ska anses vara konfidentiella.

49 Vad beträffar parternas specifika argument kan följande påpekanden göras.

50 Det är för det första riktigt, som kommissionen gjort gällande, att offentliggörandet av uppgifter, enligt artikel 30 i förordning nr 1/2003, och rätten att få ta del av handlingar, enligt förordning nr 1049/2001, skiljer sig åt i rättsligt hänseende. I den mån som det ifrågasatta offentliggörandet avser utdrag ur handlingar, såsom klaganden påstått, förefaller detta offentliggörande emellertid leda till en situation som i praktiskt hänseende är jämförbar med den som följer av att tillgång ges till dessa handlingar. Oavsett på vilken rättslig grund uppgifterna görs tillgängliga för allmänheten, innebär ju detta

utlämnande med nödvändighet att tredje man får kännedom om dessa uppgifter, vars konfidentiella karaktär i och med det inte längre är skyddad (se, analogt, kommissionen/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkt 89).

51 Detta gäller i än högre grad eftersom klaganden, i motsats till vad kommissionen gjort gällande, inte har kritiserat det faktum att kommissionen offentliggjorde de konstateranden som den själv gjort rörande de faktiska omständigheter som föranledde VPP-beslutet. Faktum är att klaganden uttryckligen vidgått kommissionens befogenhet härvidlag. Däremot har klaganden bestritt att kommissionen har rätt att offentliggöra utdrag ur de aktuella handlingarna, vilka utdrag innehåller såväl direkta som indirekta citat, och på så sätt ordagrant återge de redogörelser som klaganden lämnade i samband med ansökan om förmånlig behandling.

52 Under dessa omständigheter är det riktigt att den rättspraxis som avser tillgång till handlingar enligt förordning nr 1049/2001 inte är direkt tillämplig. Likväl kan man inte utesluta relevansen av de överväganden som föranledde domstolen att, i denna praxis, anse att kommissionen hade rätt att presumera att utlämnandet av handlingar som förekommer i ett ärende rörande ett förfarande enligt artikel 101 FEUF, i princip undergräver skyddet för affärsintressena hos de företag som är inblandade i ett sådant förfarande.

53 Domstolen ansåg nämligen att om en generell rätt till tillgång till sådana handlingar erkändes skulle detta, även med bortseende från om handlingarna överlämnats till kommissionen frivilligt inom ramen för programmet för förmånlig behandling, riskera att äventyra den balans som unionslagstiftaren i förordning nr 1/2003 och i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna 81 [EG] och 82 [EG] (EUT L 123, s. 18) har velat säkerställa mellan, å ena sidan de berörda företagens skyldighet att förse kommissionen med potentiellt känsliga affärsuppgifter för att kommissionen ska kunna bedöma huruvida det föreligger en konkurrensbegränsande samverkan och om den i så fall är förenlig med den gemensamma marknaden, och å andra sidan tillförsäkrandet av ett förstärkt skydd för de till kommissionen ingivna upplysningar som är sekretessbelagda eller utgör affärshemligheter (dom kommissionen/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkterna 90 och 97).

54 Det förefaller således som om det inte omedelbart kan uteslutas att ett utlämnande av utdrag ur de aktuella handlingarna, i den icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet, kan få samma verkningar som om det gavs generell tillgång, om än partiell, till dessa dokument.

55 Om detta är riktigt handlar det, tvärtemot vad kommissionen låtit förstå, inte om att domstolen låter en enskild luta sig mot en presumtion som, enligt vad som är vedertaget, endast kan göras gällande av kommissionen. Istället handlar det om att domstolen anser att de överväganden som låg till grund för denna presumtion är analogt tillämpliga på en jämförbar situation och om att, eventuellt, slå fast en spegelvänd presumtion enligt vilken de berörda företagen i princip har rätt att förvänta sig, om inte motsatsen bevisas, att de uppgifter som de överlämnat inom ramen för programmet för förmånlig behandling omfattas av tystnadsplikt.

56 Det kan tilläggas att det i detta avseende kan vara relevant att, såsom klaganden har påpekat, beakta skäl 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser (EUT L 349, s. 1). Det framgår uttryckligen av detta skäl att för att kunna bevara programmet för förmånlig behandling ska ”ordagranna citat ur en förklaring inom ramen för eftergiftsprogram”, liksom förklaringarna i sig, undantas från utlämnande.

57 Klaganden har till stöd för sin andra och tredje grund anfört att tribunalen åsidosatte principen om skydd för berättigade förväntningar när den fann att utlämnandet av de omtvistade uppgifterna inte stred mot de utfästelser som kommissionen gjort med avseende på redogörelser från företag som ansöker om förmånlig behandling, i punkt 32 i 2002 års meddelande om samarbete och i punkt 40 i

2006 års tillkännagivande om samarbete. Vad gäller detta argument kan det konstateras att den åtskillnad som kommissionen tycks göra mellan handlingarna i fråga och de uppgifter som dessa handlingar innehåller, och inte mellan dessa handlingar och de sakförhållanden som fastställts av kommissionen på grundval av innehållet i dessa handlingar, inte är självklar, i synnerhet inte i den mån som de uppgifter det är fråga om företes i form av utdrag ur dessa handlingar.

58 Sekretesskyddet gäller nämligen sådana uppgifter som förtjänar sådant skydd och innebär att det är förbjudet att ge tredje man tillgång till det underlag där dessa uppgifter förekommer, som till exempel en handling. Huruvida en handling är konfidentiell förefaller med andra ord endast bero på karaktären av de uppgifter som den innehåller. Som klaganden har påpekat tycks detta följa av, bland annat, artikel 16.1 i förordning nr 773/2004 som hänvisar till ”[u]ppgifter, inbegripet handlingar” som kommissionen inte får kommunicera eller hålla tillgängliga.

59 Om domstolen skulle komma att anse att det inte finns någon grund för den distinktion som kommissionen tycks göra mellan handlingarna i fråga och de uppgifter som de innehåller, kan det inte uteslutas att klaganden har rätt i sitt påstående att behandlingen av utdrag ur konfidentiella handlingar ska vara densamma som den behandling som dessa handlingar ska ges enligt punkt 32 i 2002 års meddelande om samarbete och punkt 40 i 2006 års tillkännagivande om samarbete.

60 Det ska erinras om att när kommissionen anger förhållningsregler som har externa verkningar för ekonomiska aktörer, såsom de regler som finns i 2002 års meddelande och 2006 års tillkännagivande om samarbete, kan den i ett enskilt fall inte avvika från dem utan att ange skäl som är förenliga med likabehandlingsprincipen. Genom att anta förhållningsregler och offentliggöra dessa, och genom att tillkännage att den fortsättningsvis kommer att tillämpa dem på de fall som omfattas av dem, har kommissionen nämligen själv begränsat utrymmet för sin skönsmässiga bedömning och riskerar, om den frångår dessa regler, att sanktionsåtgärder vidtas mot kommissionen på grund av att den åsidosatt allmänna rättsprinciper såsom likabehandlingsprincipen eller principen om skydd för berättigade förväntningar (se, analogt, dom Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkterna 209–211, och dom Quinn Barlo m.fl./kommissionen, C-70/12 P, EU:C:2013:351, punkt 53).

61 I punkterna 32 och 33 i 2002 års meddelande om samarbete angav kommissionen att den i normala fall anser att ”alla avslöjanden av dokument som erhållits i samband med detta tillkännagivande riskerar att undergräva skyddet för syftet med inspektioner och utredningar enligt artikel 4.2 i [förordning nr 1049/2001]”, och att ”[s]kriftliga ställningstaganden som gjorts gentemot kommissionen i anslutning till detta tillkännagivande ingår i kommissionens akt i ärendet. De får inte lämnas ut eller användas i andra syften än för tillämpning av artikel 81 [EG].” På samma sätt har kommissionen, i punkt 40 i 2006 års tillkännagivande om samarbete, preciserat att ”offentliggörande av dokument eller skriftliga eller inspelade redogörelser som erhållits i samband med detta tillkännagivande … riskerar att skada vissa offentliga eller privata intressen, exempelvis skyddet för syftet med inspektioner och utredningar enligt artikel 4 i [förordning nr 1049/2001], även efter det att beslutet fattats”. I detta tillkännagivande har kommissionen således uttryckligen utsträckt skälen för att hålla handlingar konfidentiella, så att som skäl även kan anföras andra intressen som skyddas enligt artikel 4, därmed inbegripet de affärsintressen som avses i punkt 2 första strecksatsen i denna artikel.

62 Den omständigheten att ovannämnda meddelande och tillkännagivande, i punkterna 31 respektive 39, innehåller den likalydande förklaringen att ”[d]et faktum att ett företag beviljas immunitet eller nedsättning i fråga om böter kan inte skydda det från civilrättsliga påföljder på grund av dess deltagande i en överträdelse av artikel 81[EG]”, förefaller inte i sig vara tillräcklig för att det ska kunna uteslutas att de berörda företagen hade rätt att förlita sig på de aktuella handlingarnas konfidentialitet. Särskilt med beaktande av den allmänt hållna karaktären av denna förklaring verkar den endast innebära att det faktum att ett företag beviljats de förmåner som avses i detta meddelande och detta tillkännagivande, med avseende på följderna för företaget såvitt avser dess administrativa ansvar på grund av överträdelsen av konkurrensrätten, inte betyder att samma företags civilrättsliga

skadeståndsansvar påverkas. Denna förklaring förefaller inte heller ge vid handen att kommissionen kommer att lämna ut sådana affärshemligheter som kan utgöra bevismaterial i samband med att de nationella domstolarna ska avgöra huruvida sådant skadeståndsansvar föreligger.

63 Detta synes för övrigt stå i strid med punkt 35a i 2006 års tillkännagivande om samarbete, i dess lydelse enligt kommissionens tillkännagivande med titeln Ändringar av kommissionens tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 256, 2015, s. 1). I denna punkt anges att ”kommissionen [kommer] inte vid något tillfälle att överlämna företagsredogörelser för förmånlig behandling till nationella domstolar för användning i skadeståndstalan vid överträdelse av [artiklarna 101 FEUF eller 102 FEUF]”.

64 Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan det inte omedelbart uteslutas att ett företag kan förvänta sig att kommissionen vare sig helt eller delvis offentliggör handlingarna ifråga genom att översända dem till tredje man eller genom att lämna ut dem i form av utdrag i den icke-konfidentiella versionen av det beslut i vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF konstaterats.

65 Om det antas att kommissionen faktiskt enligt artikel 30 i förordning nr 1/2003 har rätt att offentliggöra de omtvistade uppgifterna, kan det under alla förhållanden inte heller uteslutas att det av denna institution krävs att den, även i avsaknad av någon utfästelse som kunde motivera berättigade förväntningar hos företagen, tillhandahåller klar och tydlig information beträffande sin beslutspraxis och att den, i annat fall, ser till att ett eventuellt klarläggande av otydliga bestämmelser inte missgynnar den enskilde och strider mot god förvaltningssed, utan att det istället sker genom antagande av nya tillräckligt klara och tydliga bestämmelser, tillämpliga på framtida fall.

66 Detta gör sig än mer gällande i förevarande fall, eftersom kommissionen redan hade offentliggjort en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet varvid den hade beaktat de invändningar som klaganden framställt och avstått från att lämna ut merparten av de uppgifter som klaganden hade begärt konfidentiell behandling av.

67 Som kommissionen gjort gällande hade den förvisso inte prövat klagandens invändningar. Likväl offentliggjordes inte den icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet i provisorisk form, vilket framgår av punkt 160 i den överklagade domen, och detta beslut avslutade det administrativa förfarandet.

68 Under dessa omständigheter skulle det kunna ifrågasättas om artikel 30 i förordning nr 1/2003 är tillämplig på ett nytt offentliggörande, åtminstone vad gäller möjligheten för kommissionen att offentliggöra en mer detaljerad version än den ovan nämnda icke-konfidentiella versionen, utan att ange skälen till varför detta är nödvändigt så lång tid efter det första offentliggörandet.

69 Med beaktande av ovanstående överväganden är det inte uppenbart att de omtvistade uppgifterna är att betrakta som icke-konfidentiella.

70 Eftersom dessa överväganden likaledes är relevanta med avseende på förhörsombudets bedömningar i det omtvistade beslutet och således för prövningen av talan om ogiltigförklaring, räcker de för att fastställa att det föreligger *fumus boni juris* i enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 23–25 ovan.

Huruvida det föreligger en situation som ställer krav på skyndsamhet

71 Klaganden har anfört att man vid fastställande av huruvida de begärda interimistiska åtgärderna brådskar måste grunda sig på antagandet att de omtvistade uppgifterna är konfidentiella i den mening som avses i artikel 339 FEUF, artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan. Klagandens överklagande avser nämligen uttryckligen den del av den överklagade

domen i vilken tribunalen fann att dessa uppgifter inte omfattades av det skydd som föreskrivs i nämnda bestämmelser, vilket innebär att det är först när målet prövas i sak som domstolen har att ta ställning till denna fråga.

72 Det är således med utgångspunkt i ett sådant antagande som klaganden har gjort gällande att utlämnandet av de omtvistade uppgifterna skulle orsaka företaget allvarlig och irreparabel skada.

73 Vad närmare avser allvaret av denna skada har klaganden påpekat att offentliggörandet av nämnda uppgifter skulle leda till att dessa uppgifter ohjälpligen förlorade det värde som ligger i deras konfidentialitet, att uppgifterna skulle kunna åberopas i mål där talan om skadestånd väcks mot företaget och att företagets goda namn och rykte i dess affärsrelationer med kunder skadades. Att offentliggörandet planeras ske på internet innebär dessutom att i det ögonblick uppgifterna läggs ut har de gjorts tillgängliga för klagandens kunder, konkurrenter och leverantörer, liksom för finansanalytiker och den breda allmänheten, vilka kommer att kunna ta del av uppgifterna och fritt dra nytta av dem.

74 Såvitt gäller frågan huruvida den skada som görs gällande är irreparabel, har klaganden inledningsvis påpekat att även för det fall företagets överklagande bifalls är den skada som företaget kommer att lida genom ett offentliggörande av de omtvistade uppgifterna inte avhjälpt. Detta gäller såväl ideell skada med avseende på klagandens goda namn och rykte som ekonomisk skada. Först och främst är kännedomen om dessa uppgifter hos de personer som tagit del av dem ett faktum som inte kan ändras. Vidare är den ideella skadan till sin natur sådan att den inte kan gottgöras ekonomiskt. Slutligen kan de ekonomiska skadorna inte fastställas och beräknas på något adekvat sätt, eftersom de kommer att variera till såväl art som omfattning.

75 Kommissionen har anmärkt att det saknas grund för det antagande som klaganden utgår från i sin argumentation och enligt vilket de omtvistade uppgifterna, på grund av deras innehåll, är konfidentiella. Tribunalen har nämligen redan prövat denna fråga, varvid den fann att dessa uppgifter ska anses röra gamla förhållanden och att klaganden inte hade visat på vilket sätt det ändå, undantagsvis, skulle vara motiverat att ge dessa uppgifter det skydd som anges i artikel 30.2 i förordning nr 1/2003. Tribunalen fann därför att dessa uppgifter inte var skyddsvärda. Sålunda kan inte klaganden med framgång åberopa beslutet av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558). Det rörde sig nämligen i det mål som utmynnade i detta beslut om specifika kommersiella uppgifter som, på grund av deras innehåll, kunde omfattas av tystnadsplikten. I förevarande fall däremot beror den påstådda skadan inte på innehållet i de omtvistade uppgifterna utan på yttre orsaker, såsom de berättigade förväntningar som klaganden påstår sig ha till följd av kommissionens praxis och till följd av dess meddelande och tillkännagivande.

76 Mer specifikt har kommissionen urskilt två skador som enligt klaganden skulle åsamkas företaget vid ett offentliggörande av de omtvistade uppgifterna. Enligt kommissionen har klaganden inte kunnat styrka allvaret av någon av dessa skador.

77 Såvitt gäller ekonomiska kostnader hänförliga till att klaganden eventuellt ställs till ansvar i civilrättsliga förfaranden, har kommissionen hävdat att grundorsaken till en sådan skada står att finna i klagandens deltagande i den överträdelse som kommissionen konstaterade i VPP-beslutet, och inte i offentliggörandet av beslutet. Kommissionen anser vidare att ett företag vars deltagande i en kartell är styrkt saknar skyddsvärt intresse av att undgå att skadeståndstalan väcks mot det.

78 När det gäller den menliga inverkan på klagandens anseende har kommissionen angett att denna inverkan också har sin direkta orsak i offentliggörandet av den första icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet år 2007, och att denna inverkan under alla förhållanden inte uppfyller kraven med avseende på hur allvarlig den ska vara för att det ska vara motiverat att bevilja interimistiska åtgärder. Kommissionen har tillagt att klaganden, i sitt försök att förhindra offentliggörandet av ytterligare

detaljer rörande omständigheterna kring överträdelsen, inte med framgång kan göra gällande något enda särskilt skyddsvärt intresse. Detta så mycket mer som de avsnitt som berörs av det planerade offentliggörandet inte innehåller några värdeomdömen som skulle kunna misskreditera klaganden och allvarligt skada dennes goda namn och rykte.

79 Såvitt avser klagandens påstående att det skulle röra sig om en irreparabel skada har kommissionen tillstått att en gång lästa finns uppgifterna kvar i minnet eller lagras på någon datorenhet hos mottagaren även om beslutet om offentliggörande av dessa uppgifter senare dras tillbaka. Kommissionen anser emellertid inte att detta har någon avgörande betydelse i förevarande fall, eftersom klaganden i sitt överklagande inte har ifrågasatt tribunalens bedömning i punkterna 84–86 i den överklagade domen, enligt vilken dessa uppgifter inte i någon del innehåller kommersiellt känslig information som, om den skulle lämnas ut, skulle innebära fördelar för klagandens affärspartners och konkurrenter.

80 Med avseende på den förhöjda risken för klaganden att ställas till ansvar i mål om skadestånd har kommissionen påpekat att en ekonomisk skada kan bli föremål för ekonomisk kompensation varför den endast i undantagsfall kan anses vara irreparabel. Så hade i synnerhet kunnat vara fallet om klaganden, utan dessa åtgärder, hade riskerat att hamna i en situation som skulle äventyra företagets själva existens eller oåterkalleligen påverka dess marknadsandelar. I sin ansökan om interimistiska åtgärder har klaganden emellertid inte ens påstått att det planerade offentliggörandet skulle äventyra dennes existens eller leda till en oåterkallelig förlust av marknadsandelar. Kommissionen anser också, i motsats till klaganden, att beslutet av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) saknar relevans för fastställandet av att det, såsom klaganden påstår, skulle vara omöjligt att på ett adekvat sätt fastställa och beräkna den ekonomiska skada som denne skulle komma att lida med anledning av en eventuell skadeståndstalan. I nämnda beslut ansågs det nämligen att det var omöjligt att fastställa hur många personer som skulle ha tagit del av de upplysningar som publicerats, och dessa personers ställning, och således att bedöma hur det berörda företagets kommersiella och ekonomiska intressen konkret skulle ha kunnat påverkas av en publicering av upplysningarna. Härvid beaktades bland annat att de uppgifter som var aktuella i målet som utmynnade i detta beslut utgjorde känslig kommersiell information och därför avsåg affärshemligheter i strikt bemärkelse. I förevarande fall däremot är de påstådda ekonomiska skador som klaganden hänvisat till enligt kommissionen hänförliga endast till en eventuell skadeståndstalan eller regresstalan till följd av en överträdelse av konkurrensreglerna. Eftersom det inte skulle vara omöjligt att avgränsa kretsen av personer som i egenskap av offer för kartellen skulle kunna komma att väcka skadeståndstalan mot klaganden, skulle klagandens skada följaktligen gå att fastställa på ett adekvat sätt och beloppsbestämma. I vilket fall som helst är den ekonomiska skadan i hög grad endast hypotetisk, eftersom det är omöjligt att förutse de omtvistade uppgifternas betydelse om de skulle komma att användas i civilrättsliga mål, anhängiga eller potentiella, mot klaganden.

81 Kommissionen anser slutligen att eftersom den skada som klaganden anser skulle uppkomma till följd av en påstått menlig inverkan på dennes anseende inte är allvarlig, är det inte nödvändigt att undersöka huruvida den skada på klagandens goda namn och rykte som utlämnandet av uppgifterna i fråga skulle kunna orsaka kan anses vara irreparabel.

82 Vid prövningen av om omständigheterna ställer krav på skyndsamhet när det gäller de sökta interimistiska åtgärderna ska följande beaktas. Ändamålet med ett interimistiskt förfarande är att säkerställa att det kommande slutliga avgörandet får full verkan, i syfte att undvika luckor i det rättsskydd som domstolen skall tillhandahålla. För att uppnå detta syfte ska frågan huruvida omständigheterna ställer krav på skyndsamhet bedömas med utgångspunkt i huruvida det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens vice ordförande Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

83 I förevarande fall har klaganden, med hänvisning till beslutet av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), gjort gällande att offentliggörandet av de omtvistade uppgifterna skulle innebära skada för denne på grund av själva beskaffenheten av dessa uppgifter.

84 Det bör påpekas att, i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, klaganden i sitt överklagande har bestritt tribunalens bedömning i punkterna 84–127 i den överklagade domen, enligt vilken de omtvistade uppgifterna inte utgjorde affärshemligheter och inte heller omfattades av tystnadsplikten. Härutöver kan det konstateras, såsom framgår av punkterna 46–69 ovan, att det på grundval av en prima facie-bedömning av de i detta avseende relevanta argument som anförts till stöd för grunderna i överklagandet inte går att sluta sig till att det uppenbart saknas stöd för att anse att dessa uppgifter är konfidentiella.

85 För att bedöma huruvida det föreligger en situation som ställer krav på skyndsamhet är det följaktligen lämpligt att utgå från samma antagande som domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder utgick från, av liknande skäl, i målet som utmynnade i beslutet av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkterna 38 och 47), enligt vilket de omtvistade uppgifterna omfattas av tystnadsplikt (se, motsatsvis, beslut av domstolens vice ordförande AGC Glass Europe m.fl./kommissionen, C-517/15 P-R, punkterna 29–33).

86 Med detta antagande som utgångspunkt kan det konstateras att utlämnandet av de omtvistade uppgifterna med nödvändighet medför en betydande skada för klaganden.

87 Precis som de uppgifter som avsågs i ovannämnda mål är nämligen de uppgifter som klaganden uppger vara konfidentiella, såsom framgår av punkt 104 i den överklagade domen, i huvudsak de som rör den roll som klaganden hade för uppkomsten och genomförandet av den överträdelse som konstaterades i VPP-beslutet och som avslöjar detaljerna rörande de hemliga kontakter och konkurrensbegränsande avtal i vilka klaganden deltog. Bland annat anges namnen på de produkter som berördes av nämnda kontakter eller avtal, sifferuppgifter angående de priser som tillämpats samt de mål som eftersträvades av deltagarna när det gäller priser och fördelning av marknadsandelar (se, analogt, beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 47).

88 Dessutom medgav tribunalen själv, i punkt 105 i den överklagade domen, att offentliggörandet av de uppgifter som sökanden begärt konfidentiell behandling av är av sådant slag att det kan orsaka allvarlig skada.

89 För övrigt är kommissionens argument att en sådan skada inte skulle äventyra något skyddsvärt intresse hos klaganden inte övertygande. Detta argument bygger nämligen på förutsättningen att de omtvistade uppgifterna till sin natur är sådana att de inte kan omfattas av tystnadsplikt.

90 Vad beträffar kriteriet att skadan av det ifrågasatta utlämnandet är irreparabel till sin karaktär, är det uppenbart att ett avgörande genom vilket domstolen ogiltigförklarar det omtvistade beslutet inte kan upphäva verkningarna av att de aktuella uppgifterna har publicerats, eftersom den omständigheten att de personer som tagit del av dessa känner till dess innehåll är ett faktum som inte kan ändras (se, analogt, beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 48, och beslut AGC Glass Europe m.fl./kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 35).

91 Klaganden anser att på grund av att utlämnandet av nämnda uppgifter är oåterkalleligt, är den skada som företaget skulle åsamkas av utlämnandet irreparabel. Klaganden har härvid huvudsakligen pekat på två typer av skada som offentliggörandet av de omtvistade uppgifterna skulle medföra. Det rör sig för det första om en ekonomisk skada, eftersom uppgifterna skulle kunna utgöra grund för

skadeståndsanspråk mot klaganden och eftersom dessa uppgifter i vilket fall som helst skulle göras tillgängliga för en bred allmänhet som fritt skulle kunna dra nytta av dem. För det andra rör det sig om en ideell skada som har att göra med de negativa konsekvenserna för klagandens goda namn och rykte.

92 Det saknas anledning att pröva huruvida den påstådda ideella skadan är irreparabel, utan det räcker att erinra om att det såvitt avser den första typen av skada som klaganden påtalat är riktigt att en skada av ekonomisk art inte annat än undantagsvis kan anses irreparabel, eftersom en ekonomisk ersättning i regel kan medföra att den skadelidande åter försätts i den situation som rådde innan skadan uppkom. Emellertid gäller inte detta om omfattningen av den ekonomiska skadan inte kan beräknas, i vilket fall en sådan skada kan anses irreparabel (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkterna 50–52 och där angiven rättspraxis).

93 Klaganden har gjort gällande att utlämnandet av de omtvistade uppgifterna skulle utsätta denne för en ökad risk vad gäller skadeståndsanspråk mot företaget. Det ska härvid erinras om att den osäkerhet som hänger samman med frågan huruvida en skada av ekonomisk art kan avhjälpas genom en eventuell skadeståndstalan visserligen inte i sig kan anses utgöra en omständighet på grundval av vilken det kan fastslås att en sådan skada är irreparabel till sin karaktär, i den mening som avses i domstolens praxis. Det är vid tidpunkten för det interimistiska förfarandet nämligen oundvikligen osäkert huruvida det är möjligt att senare få ersättning för en skada av ekonomisk art genom en skadeståndstalan som skulle kunna väckas efter en eventuell ogiltigförklaring av den angripna rättsakten. Syftet med det interimistiska förfarandet är emellertid inte att ersätta en sådan talan om skadestånd för att undanröja denna osäkerhet, utan endast att säkerställa att full verkan ges åt det kommande slutliga avgörandet i målet rörande huvudsaken, som det interimistiska förfarandet kompletterar, nämligen i förevarande fall en talan om ogiltigförklaring (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 53, och beslut AGC Glass Europe m.fl./kommissionen, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 56).

94 Detta gäller emellertid inte om det, vid den bedömning som domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder gör, klart framgår att den åberopade skadan, med hänsyn till sin art och det sätt på vilket den kan tänkas uppkomma, inte kommer att kunna fastställas och beräknas på ett lämpligt sätt om den uppkommer och att skadan i praktiken följaktligen inte kommer att kunna avhjälpas genom en skadeståndstalan. Så kan bland annat vara fallet beträffande publicering av specifik kommersiell information som påstås vara konfidentiell, som innehåller sådana uppgifter som dem som är aktuella i förevarande fall, särskilt namnen på de av överträdelsen berörda produkterna, sifferuppgifter angående de priser som tillämpats samt de mål som eftersträvades av deltagarna när det gäller priser (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 54).

95 Härvidlag måste det konstateras att den skada som klaganden kan komma att lida på grund av offentliggörandet av företagets påstådda affärshemligheter, eller av uppgifter som den i vilket fall som helst anser omfattas av tystnadsplikten, kommer att te sig olika vad gäller både art och omfattning beroende på om de personer som får kännedom om dessa uppgifter är klagandens klienter, konkurrenter, leverantörer eller, för den delen, finansanalytiker eller personer ur den breda allmänheten. Det skulle i själva verket vara omöjligt att veta hur många som faktiskt tagit del av de offentliggjorda uppgifterna och således bedöma den konkreta inverkan som offentliggörandet av dem har haft på klagandens kommersiella och ekonomiska intressen (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 55).

96 Eftersom åtminstone denna av klaganden åberopade skada kan anses allvarlig och irreparabel, kan det konstateras att villkoret att det ska föreligga en situation som ställer krav på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande fall.

Intresseavvägning

97 Vad gäller den intresseavvägning som ska göras har klaganden först och främst anfört att den skada företaget skulle komma att lida till följd av utlämnandet av de omtvistade uppgifterna skulle vara irreparabel och att avgörandet i huvudsaken skulle föregripas. Om offentliggörandet av dessa uppgifter inte skjuts upp kommer nämligen klagandens skada, även om dennes överklagande bifalls i sak, vara densamma som om överklagandet hade ogillats. Så är i än högre grad fallet eftersom de omtvistade uppgifterna skulle komma att offentliggöras på internet, vilket gör att det inte kan förhindras att det görs sökningar av dessa uppgifter även efter det att de tagits bort från kommissionens webbplats. Klaganden har i detta hänseende ytterligare anfört att rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47.1 i stadgan innebär att de begärda interimistiska åtgärderna måste beviljas.

98 Klaganden har vidare anfört att det däremot inte på något sätt skulle äventyra kommissionens intressen om den sköt upp offentliggörandet av de omtvistade uppgifterna. Eftersom kommissionen redan offentliggjort en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet har nämligen allmänhetens intresse av att få information redan tillgodosetts. Dessutom har kommissionen själv i fem års tid ansett att uppgifterna i fråga är konfidentiella, varför det är rimligt att den avvaktar ännu några månader och upprätthåller det sedan länge rådande status quo, fram till dess att det föreligger ett slutgiltigt avgörande i sak.

99 Vad slutligen avser de intressen som kan finnas hos tredje man, och i synnerhet hos de personer som riktat skadeståndsanspråk mot klaganden, har denne påpekat att med hänsyn till den långa tid som förflöt mellan upphörandet av överträdelsen och antagandet av kommissionens första beslut, har berörda tredje parter inte något intresse av att det snabbt offentliggörs en mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet. Klaganden har också påpekat att dessa tredje parter under alla förhållanden har möjlighet att vid kommissionen begära att få ta del av de omtvistade uppgifterna i enlighet med förordning nr 1049/2001, eller att av de nationella domstolar vid vilka talan om skadestånd väckts begära att de anmodar kommissionen att överlämna dessa uppgifter i enlighet med artikel 15.1 i förordning nr 1/2003.

100 Kommissionen är av motsatt uppfattning och har först och främst understrukit att de argument och grunder som gjorts gällande till stöd för överklagandet inte är tillräckligt väl underbyggda för att det ska kunna anses att *fumus boni juris* framträder särskilt starkt, något som måste beaktas vid intresseavvägningen.

101 Vidare måste man enligt kommissionen beakta allmänhetens intresse av att så snabbt som möjligt informeras om skälen för de åtgärder som kommissionen vidtar, de ekonomiska aktörernas intresse av att veta vilket beteende som kan bli föremål för sanktioner, och intresset för de personer som lidit skada av överträdelsen att känna till detaljerna för att vid behov kunna göra sin rätt gällande mot de företag som deltagit i överträdelsen.

102 Slutligen har kommissionen angett att med hänsyn till artikel 15 FEUF måste skälen bakom kommissionens åtgärder inte bara göras tillgängliga för allmänheten på ett fullständigt sätt utan också skyndsamt. Så skulle emellertid inte bli fallet om kommissionen i förevarande fall, nästan tio år efter antagandet av VPP-beslutet, tvingades avvakta ytterligare med offentliggörandet av detaljerna kring den överträdelse som klaganden deltog i, samtidigt som en tillräckligt skyndsam underrättelse bidrar till att säkerställa skyddet för den rätt till skadestånd som offer för överträdelser av konkurrensrätten har tillerkänts enligt rättspraxis. Varje försening i utlämnandet av uppgifterna om överträdelsens väsentliga omständigheter innebär emellertid ett hinder för att väcka talan om skadestånd. Följaktligen undergrävs effektiviteten av förbudet i artikel 101 FEUF mot konkurrensbegränsande samverkan, bland annat med avseende på möjligheterna för kärande i skadeståndsmål att styrka att de villkor som krävs för ersättning är uppfyllda och med hänsyn till regler om preskription i tillämplig nationell rätt.

103 När ställning ska tas till dessa argument ska det beaktas att det i det interimistiska förfarandet, enligt fast rättspraxis, ska göras en avvägning mellan de intressen som hänger samman med de olika möjliga lösningarna. Detta innebär konkret att bedöma om klagandens intresse av att beviljas uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten ska ha företräde framför intresset av att denna rättsakt omedelbart tillämpas. Vid denna bedömning ska det avgöras huruvida det, för det fall rättsakten ogiltigförklaras när målet avgörs i sak, är möjligt att återställa den situation som uppkommer genom att den verkställs omedelbart och, omvänt, i vilken utsträckning uppskovet kan hindra syftet med den ifrågasatta rättsakten för det fall talan rörande huvudsaken skulle ogillas (beslut av domstolens ordförande kommissionen/Atlantic Container Line m.fl., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, punkt 50, och beslut Belgien och Forum 187/kommissionen, C-182/03 R och C-217/03 R, EU:C:2003:385, punkt 142, liksom beslut Förenade kungariket/kommissionen, C-180/96 R, EU:C:1996:308, punkt 89).

104 I förevarande fall har domstolen i målet rörande huvudsaken att avgöra huruvida den överklagade domen ska upphävas och, i förekommande fall, huruvida det omtvistade beslutet ska ogiltigförklaras. Den ska därvid särskilt pröva huruvida det skedde ett åsidosättande av klagandens rätt till skydd för affärshemligheter enligt artikel 339 FEUF, artikel 30 i förordning nr 1/2003, av artikel 4 i förordning nr 1049/2001, av artikel 8 i Europakonventionen och av artikel 7 i stadgan, liksom huruvida det felaktigt bedömdes att de uppgifter som kommissionen avser att offentliggöra inte är konfidentiella.

105 Under dessa omständigheter skulle en bifallande dom uppenbart berövas sin ändamålsenliga verkan om ansökan om interimistiska åtgärder avslogs och kommissionen således genast skulle kunna offentliggöra de omtvistade uppgifterna utan att avvakta avkunnandet av denna dom. Dessa uppgifter skulle nämligen redan genom detta offentliggörande på ett oåterkalleligt sätt berövas sitt skydd enligt tystnadsplikten. Ett avslag på ansökan om interimistiska åtgärder skulle på så sätt föregripa det kommande avgörandet i sak, avseende yrkandet om upphävande av den överklagade domen och ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

106 De argument som kommissionen har framfört gör det inte möjligt att anse att kommissionens intresse av att ansökan om interimistiska åtgärder avslås väger tyngre än klagandens intresse av att beviljas det sökta uppskovet.

107 I den bedömning som gjorts i punkterna 46–70 ovan har det kunnat konstateras att det i förevarande fall föreligger tillräckligt starka skäl för att anse att *fumus boni juris* är för handen och att bevilja klaganden de sökta interimistiska åtgärderna. Tvärtemot vad kommissionen förefaller göra gällande kan denna bedömning inte sättas i fråga i samband med intresseavvägningen, särskilt när andra aspekter av denna avvägning får vågen att luta över till klagandens fördel.

108 Så förhåller det sig i detta fall. Vad gäller de intressen som framhållits av kommissionen kan det nämligen konstateras att allmänhetens intresse av att så snabbt som möjligt få kännedom om skälen för kommissionens åtgärder redan till stor del har tillgodosetts genom offentliggörandet av en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet år 2007. Det har inte bestritts att denna version uppfyllde kraven i artikel 30 i förordning nr 1/2003, vilket innebär att det måste antas att denna version åtminstone innehöll samtliga väsentliga delar av den motivering som låg till grund för detta beslut. Detta intresse skulle förvisso tillgodoses på ett än fullständigare sätt om domstolen skulle komma att ogilla överklagandet, eftersom detta kommer att möjliggöra för kommissionen att offentliggöra den mer detaljerade icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet. Likväl kan det inte anses möjligt att tillgodose detta intresse innan denna ogillande dom ens avkunnats utan att samtidigt sätta ifråga klagandens motsatta intresse.

109 Såvitt avser ekonomiska aktörers intresse av att få veta vilka beteenden som kan leda till sanktioner, ska det framhållas att även om kommissionens praxis förvisso är till nytta i detta avseende är det kommissionen själv som, i förevarande mål, tycks anse att ekonomiska aktörer endast i mycket begränsad utsträckning kan stödja sig på tidigare beslut av kommissionen för att justera sitt agerande. Kommissionens omsorg om att låta andra ekonomiska aktörer ta del av skälen för ett beslut, mot vilket

dessa aktörer ändå inte kan luta sig mer än i begränsad utsträckning, räcker inte för att rättfärdiga att man bortser från att klaganden har motsatt intresse i detta fall. Detta gäller i än högre grad då dröjsmålet vad gäller offentliggörandet till stor del beror på kommissionen, som även tycks medge att den ägnat den tid som förflutit sedan det första offentliggörandet av en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet åt att detaljgranska de berörda parternas argument enligt vilka vissa avsnitt i motiveringen till detta beslut utgjorde affärshemligheter.

110 Vad till sist gäller intressena hos de personer som lidit skada, på grund av överträdelsen att få reda på detaljerna kring denna överträdelse, för att på så sätt kunna göra gällande sina rättigheter gentemot företag som deltagit i densamma, kan det konstateras att även om motiveringen till ett beslut varigenom en överträdelse fastställts kan vara till nytta för nämnda personer när det gäller deras skadeståndsanspråk, kan det inte antas att dessa anspråk uteslutande kan grunda sig på uppgifter som framgår av denna motivering.

111 Dessutom har domstolen när det gäller sådana fall redan slagit fast att ett avslag på en ansökan om tillgång till handlingar, inbegripet sådana som lämnats till en konkurrensmyndighet inom ramen för ett nationellt program för förmånlig behandling, skulle kunna utgöra hinder för att väcka skadeståndstalan varför avslaget måste grundas på tvingande skäl till skydd för det åberopade intresset, för varje handling till vilken tillgång vägrats. Det är nämligen enbart förekomsten av en risk att en given handling medför faktisk skada för allmänintresset av ett effektivt nationellt program för förmånlig behandling som kan motivera att denna handling inte lämnas ut (se, för ett liknande resonemang, dom Donau Chemie m.fl., C-536/11, EU:C:2013:366, punkterna 47 och 48).

112 Följaktligen torde skadelidande personer som kan grunda sina anspråk endast på handlingar som lämnats till kommissionen, snabbare kunna få sina behov tillgodosedda genom en ansökan om tillgång till handlingar än genom att vänta på offentliggörandet av motiveringen till det beslut i vilket överträdelsen konstaterats.

113 Det kan tilläggas att kommissionen har kritiserat klaganden för att inte ha angett om och i vilken utsträckning det skett preskriptionsavbrott på grund av regressanspråk från andra deltagare i kartellen. Det måste emellertid konstateras att kommissionen själv inte har tillhandahållit några upplysningar som gör det möjligt att bedöma i vilken mån möjligheten för de personer som uppger sig vara skadelidande har att göra gällande sina rättigheter inom ramen för skadeståndstalan skulle vara avhängig av att de omtvistade uppgifterna offentliggörs innan dom faktiskt avkunnas i huvudsaken, och kommissionen har i synnerhet underlåtit att ge någon som helst vägledning vad gäller just preskription av talan i skadeståndsmål.

114 Slutligen skulle ett bifall till de interimistiska åtgärderna endast innebära att status quo sedan flera år tillbaka bibehålls för ytterligare en begränsad tid (se, analogt, beslut av domstolens ordförande Radio Telefis Eireann m.fl./kommissionen, 76/89 R, 77/89 R och 91/89 R, EU:C:1989:192, punkt 15).

115 Mot bakgrund av dessa överväganden kan det konstateras att avvägningen av intressena i fråga leder till att de begärda interimistiska åtgärderna ska beviljas.

116 Under dessa omständigheter ska verkställigheten av det omtvistade beslutet skjutas upp och kommissionen ska åläggas att till dess att domstolen avkunnar dom i mål C-162/15 P om överklagande avstå från att offentliggöra en icke-konfidentiell version av VPP-beslutet, som är mer detaljerad med avseende på klaganden, än den icke-konfidentiella version av detta beslut som offentliggjordes år 2007.

Mot denna bakgrund beslutar domstolens vice ordförande följande:

1) Kommissionens beslut C(2012) 3534 final av den 24 maj 2012 att avslå en begäran om konfidentiell behandling som getts in av Evonik Degussa GmbH, med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av kommissionens ordförande den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/38.620 – Väteperoxid och perborat), får inte verkställas innan dom avkunnas i mål C-162/15 P om överklagande.

2) Europeiska kommissionen åläggs att till dess att domstolen avkunnar dom i mål C-162/15 P om överklagande avstå från att offentliggöra en icke-konfidentiell version av kommissionens beslut K(2006) 1766 slutlig av den 3 maj 2006 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet mot Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA och Arkema SA (ärende COMP/38.620 – Väteperoxid och perborat), som är mer detaljerad med avseende på klaganden än den icke-konfidentiella version av detta beslut som offentliggjordes år 2007.

3) Frågan om rättegångskostnader anstår.

Underskrifter